

seriós, tan lúcid, tan responsable i suggeridor que vull fer pública la meua total adhesió a tot el contingut i també, per què no, a la forma pulcra, i perdó per l'expressió: exquisida, almenys per a mi, de dir les coses.

Gràcies, doncs, també a "Valencia Semanal" per tindre a aquest valencià com a editorialista i, no cal dir-ho, al propi Amadeu Fabregat per la seua ben honesta tasca d'informació, crítica i de, com diria Karls Jaspers, "pronòstics incitants".

Tant de bo el nostre benivolgut País Valencià pugua augmentar la nòmina de periodistes simplement valencians per a bé de tots. I tinc a la ment altres noms, i espere que altres lectors hi facen referència a eixes altres persones, dissortadament porques encara, però de gran qualitat, perquè els cercles de conscienciació nacional es vagen eixamplant; perquè pugam recuperar i millorar la nostra consciència de Poble, la nostra personalitat a tots els efectes i causes i viceversa, segons la dialèctica materialista a la que estic adscrit.

Eugení Boscà
València (L'Horta)

Fins als c...

Referent a la carta "Aragón Invadida", signada per un alicantino... angustiado... apareguda en el número 38 d'aquesta revista, he de dir, a banda de si el contingut era o no en broma, que més d'un valencià està fins als "collons", de sentir parlar de banderetes, regionetes i coentor en re-

sum, per què li demane tinga present a l'hora de seleccionar les cartes al director i de confegir algun que altre article, que ja es hora de tornar a la normalitat, a la racionalitat, puix per a aquestes polèmiques, ja tenim prou amb tota la colla de Sub-Normals que fan d'animadors, per què pense no deuen permetre que a aquesta publicació la comparem com al pol o post, com farien els de "Centre", que si Murta per un costat i Valencia Semanal per l'altre... I a més no oblide que l'èxit o fracàs d'aquesta publicació, no afecta només a vostés, sinó a una gran part del País, tingau-ho present, i accepte aquesta crítica que intente siga constructiva.

J. B.A.S.
València (L'Horta)

Recordant Pompeu Fabra

Conec València, especialment les comarques; estime València i em preocupa la manipulació a què es troba sotmès una gran part del poble valencià pels qui durant

quaranta anys cuitaren esborrar-lo —llengua, cultura, tradicions, història i vida política— d'un cop de ploma. Em preocupa l'ambigüitat de l'esquerra i el seu silenci davant les campanyes d'una dreta desnaturalitzada que, no podent frenar un procés de conscienciació nacional irreversible, en un rampell d'autoodi inconscient atia salvatgement un odi inexplicable contra les comarques catalanes del nord de l'Ebre, en un intent desesperat de dissimular l'acció centralista i castellanitzadora de Madrid, de la qual són agents.

Em preocupa, sobretot, la joventut que, engrescada per sigles com el G.A.V. o la U.R.V., estan fent el joc a una dreta poderosa que té ben aferrades les mamelles del poder —pense, i no sóc l'únic, que si el dictador Franco resuscitàs, ho faria a València— i se sent patriota pel fet d'imposar la bandera amb blauet, reivindicar el títol de Regne i cridar quatre fàstics contra els catalans. No em preocuparia tant si, al mateix temps que fan açò, també cridaren a favor del valencià a l'escola —i de l'aragonès, clar, i no del castellà (o espanyol)— i denunciaren la colonització espanyola a què València es troba sotmesa.

Per açò, voldria reproduir un missatge escrit l'any 1922 per una persona que avui s'enduu les ires de molts que només el coneixen pels qui l'han atacada: Parle de Pompeu Fabra:

«Dèiem una vegada a un escriptor valencià: "Nosaltres, catalans, no desitjaríem altra cosa sinó que emprenguéssu una obra de forta depuració del vostre idioma, encara que no us preocupàssu gens d'acostar-lo al nostre català; que tractàssu de descastellanitzar el valencià i de redreçar-lo i d'enriquir-lo procurant acostar-lo al valencià dels vostres grans escriptors medievals. Així, tot fent una obra purament valencianista, us trobaríeu haver fet una obra catalanista, d'acostament al nostre català: elevant la vostra llengua escrita per damunt dels parlars valencians actuals, recolzant-la en el valencià del XV segle, produiríeu un valencià que no seria pas una llengua altra que la catalana nos-

tra, sinó la modalitat valenciana de la llengua catalana, al costat de la nostra modalitat catalana de la modalitat balear.

Molts valencians i balears creuen encara que l'obra d'unificació del català escrit suposaria la supeditació de llurs varietats dialectals al català de Catalunya. No, no pretén de supeditar cap varietat una altra: es tracta simplement que dins cadascuna de les tres grans regions de llengua catalana es realitzi una obra de depuració de redreçament de la llengua. Cadascuna d'elles té els seus clàssics dins la nostra gran literatura medieval; que cadascuna els preniga per models per a depurar redreçar la seva varietat dialectal i això sol faria que, sense sortir nos els uns i els altres del nostre català, ens trobaríem escrivint modalitats no pas molt diferent d'una sola llengua viva.

Eliminats, dins cada varietat els castellanismes de l'èxic i de la sintaxi, reintroduïdes en la llengua escrita les paraules i les construccions perdudes durant els segles de decadència literària, enriquia la llengua escrita pels mots girs que ens ofereixen els diferents parlars actuals, bandejades les mides corrupteles que hi pululen, evita des les grafies consagradores de pronúncies merament dialectals les diferències que encara trobaríem entre el català de Catalunya i el català de València i el català de les Illes potser es reduirien a unes quantes divergències morfològiques, les quals per llur nombre per llur importància no justificarien pas de parlar com encara alguns parlen d'una llengua valenciana i d'una llengua mallorquina enfront d'una llengua catalana». (Colofó al Vol. II de "Converses Filològiques" de Pompeu Fabra).

Penseu-hi, de l'any 1922. Fa més de 50 anys; és allò que diu Raimon: "Quan creus que ja s'acaba, torna a començar..."

Joan Carrere
Salt (Girona)

NOTA A NUESTROS COMUNICANTES

Les recordamos la necesidad de que sus cartas vayan acompañadas de los datos que permitan conocer la identidad del remitente: nombre, domicilio y a ser posible teléfono, sin que los mismos aparezcan publicados, si así se nos hace constar.

Por otra parte, y dado el número de cartas que esperan ser publicadas, éstas no podrán exceder de veinte líneas mecanografiadas, reservándonos el derecho de reducir las si sobrepasan dicha extensión.

valencia semanal

PUBLICACIONES
VALENCIANAS, S.A.

Presidente: Pedro Soler Vicent.

Consejero Delegado: Ernest Sena

Director de Publicaciones:
Amadeu Fabregat

Director - Gerente:
Francisco Carrasco

Administración:
José Luis Guardiola

Director: José Luis Torró

Redactor Jefe: Pilar López

Redactores y colaboradores: Jaime Millás, Rosa María Solbes, Ernest Nabas, Tomás Escuder, Pere Miquel Campos, M. C. Raneda, Antonio Sevilla, Guillermo Carnero, Rafael Ventura Meliá, Trinidad Simó, Manolo García, Rafael E. Casanova,

Josep Domenech, Rodolf Sirera, Pau Esteve, Maria Luisa del Romero, Mauricio Méndez, José González, Ferran Belda, Emili Piera.

Diseño: Artur Heras

Confeción: Toni Paricio

Fotografía: Forteza, Monzó, Narvaez, J.V. Rodriguez.

Subscripciones: Quica Sena

Redacción, administración y publicidad: Sorní, 31, 6 - Valencia
Telf.: 333 93 00 - 09

Fotocomposición: FOCOBERTHE
Costa y Borrás, 13 - Tel.: 377 66 58
Valencia

Imprime: Litografía FENIX, S.L.
Avda. 2 de Mayo, 15
Tel.: 150 10 09 - Aldaya

Color: Rep. Gráficas ARHECO
Los Centelles, 42, 3. Valencia
Tel.: 333 69 60

Distribución:
Valencia: DISVESA
Alicante: COSTA BLANCA
Castellón: SOLDI
Gandía: VIUDA DE RICO

Déposito Legal: V - 97 - 1978